

Tệ nạn dụ dỗ trẻ em Việt Nam làm nô lệ tình dục

Tuấn Minh

Tờ nhật báo San Jose Mercury News là một trong ít những tờ báo tại các thành phố lớn ở Hoa Kỳ có phóng viên tường trình về những sinh hoạt tại Việt Nam. Trước đây, tờ này đã có một văn phòng đại diện ngay tại Việt Nam cũng như đã lập ra một tờ báo con bằng Việt-ngữ lấy tên là Viet Mercury News với số lượng in và khách hàng quảng cáo to lớn hơn bất cứ tờ báo Việt ngữ nào khác tại hải ngoại. Nhưng sau đó xem chừng như kế hoạch này không thành công về mặt tài chánh nên công ty mẹ cũng phải đành dẹp hai tờ báo con ấn bản tiếng Mỹ và tiếng Việt. Và sau đó không lâu chính tờ báo mẹ cũng bị ảnh hưởng nên phải cắt giảm chi phí và sa thải nhiều nhân viên do hậu quả thương vụ của ngành báo chí trên nước Mỹ đều đồng loạt bị sút giảm trước sự cạnh tranh của nhiều phương tiện truyền thông khác như báo điện tử trên mạng Internet. Sự tụt giảm lợi tức này đã xảy ra trước khi tình hình kinh tế suy thoái nổ ra và nhiều tờ báo lớn lâu đời như New York Times, Los Angeles Times cũng lâm vào cảnh làm ăn thua lỗ liên miên và nhiều tờ khác phải đóng cửa.

Có thể nhờ vào cộng đồng người Việt cư ngụ trên vùng quanh San Jose cũng khá đông nên tờ San Jose Mercury News thỉnh thoảng cũng có nhiều bài phóng sự đặc biệt liên quan đến sinh hoạt và đời sống của những người trong cộng đồng, chẳng hạn như các bài liên quan đến vụ đòi bãi nhiệm nữ nghị viên Madison Nguyễn, các bài phóng sự nói về những hồi ức của nhiều người gốc Việt nhân dịp kỷ niệm ngày 30-4-75 nhớ về những chuyến vượt biên đầy phiêu lưu của mấy chục năm về trước.

Trong ngày thứ Năm 4 tháng 6 tuần vừa qua, tờ San Jose Mercury News đã có một bài phóng sự khá dài, đi kèm với một đoạn phim tài liệu ngắn, nếu như người xem đọc tin trên ấn bản báo điện tử, khá cảm động nói về một tình trạng mà bất cứ người Việt nào còn có lòng với quê hương cũng phải chau mày và đau buồn cho thân phận của rất nhiều con dân trót phải sinh ra trong hoàn cảnh đất nước hiện nay dưới sự cai trị của nhà cầm quyền Việt Cộng: đó là tệ nạn dụ dỗ các em bé gái Việt Nam nghèo nàn tại các vùng thôn quê để đưa sang Cao Mên làm nô lệ tình dục.

Bài viết có thể không để lại ấn tượng mạnh bằng đoạn phim ngắn của thiên phóng sự này do nhà báo John Boudreau thực hiện, với phần quay phim của Lipo Ching và nhạc đệm của Victor Virreira. Độc giả có thể vào trang nhà để xem đoạn phim này qua địa chỉ

<http://www.mercurynews.com/video?bcpid=1578089393&bctid=25591026001> và sẽ dễ xúc động trước đoạn phim tài liệu này, chỉ dài có 5 phút 19 giây, không có phần đối thoại nhưng có những câu phụ chú ngắn gọn đủ để giải thích chủ đề, và đặc biệt nhất là phần chọn nhạc nền khá hay cùng với hình ảnh quay và bố cục dựng phim rất chuyên nghiệp.

Nội dung cuốn phim hoặc bài viết phóng sự cũng không phải là chuyện gì xa lạ, đã được nhiều người nói đến và lên tiếng báo động từ nhiều năm qua khi phát giác ra một số lớn các em bé gái tại Việt Nam, nhất là tại những vùng nghèo khổ ở miền tây đã bị dụ dỗ để đưa sang Cao Mên và bị bắt cam thân làm nô lệ tình dục cho những khách làng chơi tứ xứ mắc tật ấu dâm bệnh hoạn (*child sex*) “muốn tìm của lạ” và phiêu lưu đến xứ này. Những người có trách nhiệm lớn trong tệ nạn đau lòng này là chính quyền tại Miền đã không cố gắng bài trừ tệ nạn này trong nước vì nhiều lý do, kể cả lý do muốn chiêu dụ du khách ngoại quốc trên thế giới đổ về để mang theo ngoại tệ. Kể có trách nhiệm to lớn nữa chính là nhà cầm quyền Việt cộng đã mặc nhiên để cho tình trạng này xảy ra từ lâu vì đã không cung ứng đầy đủ nhu cầu dân sinh tối thiểu cho người dân trong nước, đặc biệt là tại các vùng nông thôn nghèo nàn, khiến cho nhiều gia đình sống trong cảnh lầm than thiếu thốn lâu dài, và do đó dễ lâm vào tình trạng sẵn sàng gả bán con gái mình đi làm vợ cho những người ngoại quốc bản hèn gốc Đài Loan hay Đại Hàn, hoặc lao vào những dịch vụ mãi dâm tại thành thị, hoặc tệ hơn nữa là trở thành những nô lệ tình dục khi bị bắt đưa sang các ổ điểm tại Cao Miên khi tuổi đời vẫn còn quá non trẻ.

Bài phóng sự trên báo nói về một trường hợp đã xảy ra tại xã Vinh Quang nằm trong thị trấn Rạch Giá thuộc tỉnh Kiên Giang ở miền tây. Vào những năm sau 1975, vùng này là nơi có nhiều người Việt gốc Hoa cư ngụ, cũng như là nơi được dùng để làm chỗ vượt biên. Giờ đây vùng này được dùng làm nơi để đi tìm mua những cô con gái còn non nớt để đưa vào những chân trời vô định mà các em cũng như cha mẹ đều không biết rõ vì nghèo hèn và không có ăn học nên không hiểu những cạm bẫy đang giăng chờ trước mắt.

Sự việc xảy ra tại một ngôi làng nhỏ nơi có nhiều gia đình sống quây quần gần những đồng rác to lớn với kế sinh nhai duy nhất hàng ngày của mọi người là chỉ biết lục trong đồng rác tanh hôi đổ xuống để lọc ra những thứ còn có thể dùng được trong dịch vụ tái chế biến (*recycle*). Ngày xưa, ở dưới thời VNCH, người ta thường dùng từ ngữ “trúng thầu rác Mỹ” để nói đến tình cảnh có thể làm ăn khá giả vì nhờ được lục lọi trong những đồng rác do người Mỹ đổ đi hàng ngày để nhặt ra nhiều thứ còn có giá trị cao để đem bán lại kiếm tiền xài. Thói quen tiêu thụ dư thừa của người Mỹ nên họ sẵn sàng vứt bỏ những thứ phế thải khi không cần đến và có đồ mới để thay thế nên, khách quan mà nói, trong những thùng rác của Mỹ cũng còn dễ tìm được nhiều thứ còn xài được để đem ra bán lại còn có giá. Nhưng các đồng rác của người Việt thì gần như chỉ toàn những đồ phế thải đúng nghĩa rác rưởi của nó, bởi vì những thứ có thể được dùng để đem “bán ve-chai” thì chắc chắn đã được người trong nước giữ lại để giành trước khi vất những loại cần phải đưa vào thùng rác.

Do đó hình ảnh hàng chục người đeo mặt nạ che mũi để lao vào những đồng rác đổ xuống để tìm trong đó những miếng ni-lông còn sót lại với đàn ruồi muỗi bay vo ve đầy trời và mùi hôi thối nồng nặc xông lên cũng đủ nói lên tình cảnh bi đát của đời sống những người dân trong vùng. Hơn nữa, cho dù họ có làm ăn vất vả với cái nghề bới rác này thì số tiền họ kiếm được mỗi ngày cũng chỉ khoảng 25,000 ngàn đồng, tức là chưa tới 2 Mỹ-kim cho cả một ngày làm việc từ 4 giờ chiều tới 4 giờ sáng.

Cuộc sống tại nơi nghèo khổ này bỗng thay đổi vào một ngày đầu tháng Chạp năm ngoái khi một người phụ nữ có dáng vẻ phúc hậu tình cờ xuất hiện, đi cùng với một người đàn ông có vẻ lịch sự đến làng và nói rằng họ muốn tìm những cô gái trẻ để lên thành phố làm việc tại một quán cà phê với đồng lương khoảng 120 Mỹ-kim mỗi tháng. Lập tức, những lời nói hứa hẹn này đã khiến cho mọi người trong làng đều phải ngạc nhiên và chú ý đến. Hai người này còn nói rằng họ sẵn sàng ứng trước cho mỗi gia đình số tiền 1 triệu đồng nếu như con em của họ chịu gia nhập. Thoạt đầu cũng có vài ông chồng trong làng không đồng ý chuyện cho con gái mình đi làm việc ở xa nhưng đa số các bà vợ và những đứa con gái thì phản đối vì họ cho rằng đây là cơ hội để họ có thể thử để mong thoát ra khỏi cảnh tù túng hiện nay. Nói theo lời của ông Trần Văn Hoà là một người trong làng thì khi nói đến con số tiền lương 2 triệu đồng mỗi tháng (tương đương cỡ 120 Mỹ-kim), mọi người gần như sẵn sàng lắng nghe và chấp nhận công việc dù chưa biết rõ thử thách trước mắt ra sao.

Tin này được loan truyền mau lẹ và sau đó nhiều cô gái trẻ cùng với gia đình đã đến tụ tập tại một căn nhà để hy vọng được lựa chọn. Thế là người đàn ông này đã được dịp lựa chọn những cô gái trẻ trong làng, thăm soi xem xét không khác gì như khi đi lựa chọn để mua gia súc trước khi chọn ra được 5 cô gái, và sau đó tiến sang làng kế cận để chọn thêm 2 cô gái nữa. Con gái của ông Hoà là Trần Thị Nhi Linh 17 tuổi cũng nằm trong số những cô được lựa chọn mặc dù cha mẹ cô không muốn, nhưng em đã trấn an cha mẹ rằng em chỉ có đi làm ở xa để mong giúp đỡ cho gia đình. Một cô gái khác cũng được lựa chọn là Đinh Thị Anh, lúc đó 19 tuổi, kể lại rằng người đàn ông này khi ngắm nhìn các cô gái và gật gù nói rằng “*con bé này trông coi được, con bé kia cũng coi được*” trước khi lựa chọn. Cuộc tuyển lựa bắt đầu vào khoảng 11 giờ sáng và đến độ 1 giờ trưa thì cả bọn được đưa lên xe để rời làng.

Trong làng cũng có một nhân viên làm việc cho tổ chức thiện nguyện có tên là Catalyst Foundation lập trường học trong làng đã khuyên can các em gái là chớ nên nghe lời dụ dỗ để ra đi. Sau khi được tin các em này đã được đưa đi xa, nhân viên này đã nói với một người trong làng là hãy báo cho công an biết chuyện. Chỉ vài giờ sau đó, khi các em được chuyển sang nhiều chiếc xe khác, các em bỗng có linh tính rằng dường như họ không được đưa lên thành phố Sài Gòn như đã hứa mà là được sửa soạn đưa lên một chiếc ghe đánh cá để sang biên giới Cao Miên. Rất may là trong số đó có một em có mang theo máy điện thoại di động và bắt đầu gọi về nhà báo tin và một bà mẹ đã lập tức gọi báo cho công an để nhờ cứu. Một số em khác bắt đầu khóc vì lo sợ.

Số phận các em gái này có lẽ chưa đến nỗi bi đát vì công an biên phòng lúc đó đang truy lùng những kẻ buôn người tại vùng gần đó nên đã huy động lực lượng và chặn bắt lại chiếc tàu này vào lúc 10 giờ tối và sau đó đã đưa các em trở về nhà vào khoảng 4 giờ sáng hôm sau.

Tuy nhiên, không ai rõ là những người trong làng có rút ra được những bài học quý giá nào cho vụ được cứu thoát này hay không. Theo lời của bà Caroline Nguyễn Ticarro-Parker là đồng sáng lập viên cũng như là giám đốc điều hành của hội thiện nguyện Catalyst Foundation đặt trụ sở tại thành phố Northfield, tiểu bang Minnesota thì các nhân viên của hội đã tổ chức những cuộc họp trong làng để giải thích cho người dân hiểu rõ về những hiểm nguy xảy đến cho con gái họ khi để cho con mình gia nhập vào những chương trình đi tìm người theo kiểu dụ dỗ này. Bởi vì theo bà Caroline Nguyễn thì đời sống của những người này quá cơ cực nghèo nàn, và do đó những số tiền được đưa ra để chiêu dụ, tuy có thể chẳng đáng là bao đối với đa số chúng ta, nhưng có thể là những con số quá lớn cho họ, suốt đời sống trong cảnh lam lũ nghèo hèn, nên không ngần ngại lao đầu vào những cuộc phiêu lưu khi thấy được hứa hẹn những món tiền tương đối béo bở, dù chỉ là vài triệu đồng tiền ông Hồ, tức là chỉ tương đương có hơn trăm đồng Mỹ-kim.

Bài báo kết luận với chi tiết về địa chỉ và số điện thoại liên lạc của nhiều cơ quan thiện nguyện trong vùng để những độc giả có lòng từ tâm muốn đóng góp có thể liên lạc để tham gia vào các công tác hoặc đóng góp tiền bạc cho ngân quỹ điều hành. Đó là các hội như *Aid to Children Without Parents* có trụ sở chính tại San Jose và văn phòng chi nhánh tại thành phố Huế ở Việt Nam; hoặc là hội *The Asia Foundation* có trụ sở chính tại San Francisco và văn phòng chi nhánh tại thành phố Hà Nội; hoặc hội *Pacific Links Foundation* có trụ sở chính tại thành phố Milpitas và văn phòng chi nhánh tại thị trấn Long Xuyên, tỉnh An Giang.

Kể ra thì người dân Hoa Kỳ có nhiều người giàu lòng từ tâm, và trong số hàng trăm ngàn độc giả hàng ngày của tờ San Jose Mercury News ắt hẳn có nhiều người sẽ xúc động cho tình cảnh tội nghiệp của số phận những cô gái trót sinh ra trong cảnh nghèo hèn tại những vùng quê ở Việt Nam và có thể đóng góp bằng hiện kim hay công sức vào những tổ chức thiện nguyện này. Không ai phủ nhận những tấm lòng vàng chân thật và đáng quý của những người này, cũng như của nhiều tổ chức nhân đạo khác trong cộng đồng người Việt đã thường xuyên tổ chức những buổi tiệc gây quỹ để làm những chuyến về thăm cho mục đích phát chẩn tại Việt Nam và cứu giúp được phần nào số phận nghèo khổ của những người khốn khó.

Tuy nhiên, những nỗ lực này thật ra cũng chỉ là những phương thuốc tạm bợ không giải quyết được vấn đề có tầm mức to lớn hơn nhiều, chẳng khác gì như dùng một miếng băng keo Band-aid để cố gắng vá víu những vết thương đổ ruột. Bởi cái gốc của vấn đề chưa giải quyết được chính là tình trạng cai trị vô trách nhiệm và thất nhân tâm của nhà cầm quyền Việt cộng ở trong nước, chẳng hề quan tâm đến nhu cầu dân sinh tối thiểu ở trong nước mà chỉ lo tìm cách vơ vét cho đầy túi tham trước khi phải ra đi để nhường cho một bọn khác lên thay để tiếp tục bóc lột đa số người dân trong nước phải chịu đựng.

Cuốn phim tài liệu ngắn rất hay và có lẽ sẽ để lại ấn tượng mạnh, nếu như không có đoạn cuối rất vô duyên và bức mình, cho thấy là nhiều lúc quả tình người Tây phương vẫn chưa hiểu gì rõ về những gì xảy ra ở trong nước. Cuốn phim này, sau khi kể lại tình tiết của đời sống cơ cực và những rủi ro cho các em gái có thể bị đẩy vào những ổ điểm ở Cao Miên như trường hợp 7 em gái tại xã Vinh Quang ở Rạch Giá nếu như không được giải cứu kịp thời bởi công an, đã đưa ra lời kết luận rằng mọi sự cũng không đến nỗi bi quan bởi vì hiện nay, cơ quan thiện nguyện Catalyst Foundation đang nỗ lực phát động các chương trình giáo dục và huấn nghệ để giúp cho các em nhỏ trong làng có được kiến thức và chút nghề để có thể dễ mưu sinh sau này. Đoạn này có ngụ ý là những việc làm của Catalyst Foundation có thể sẽ đem lại kết quả tốt và những ai cùng chia sẻ quan niệm này có thể tiếp tay ủng hộ. Đoạn phim lúc ấy chiếu hình ảnh một cô giáo trong trường học với các em nhi đồng đang tập đọc. Nhưng trên chiếc bảng xanh trên tường lại có tấm hình tổ chảng của ông Hồ Chí Minh, người được coi là “cha già của dân tộc” nhưng chính là thủ phạm gây ra biết bao thảm cảnh từ đó đến nay.

Giống như nhà báo Đào Nương đã nhận định: “*Nguồn cội của sự bất hạnh của dân tộc Việt Nam là đảng Cộng sản Việt Nam. Còn đảng Cộng sản Việt Nam thì đừng nói chuyện nhân quyền, dân chủ hay tự do. . .*” Mà

ngày nào còn hình ảnh ông già Hồ còn tại Việt Nam thì ngày đó còn có dấu hiệu và ảnh hưởng của đảng Cộng sản Việt Nam thì cho dù có biết bao những nỗ lực đầy nhân đạo của các tổ chức thiện nguyện cũng chẳng giúp giải quyết được tận gốc rễ của vấn đề.

Tuấn Minh

Tuanminh1956@yahoo.com

Houston, Texas 10-06-2009